cifickém slova smyslu. Stížnost ovšem namítá, že G. byl již v dubnu 1919, tedy ještě před působnosti zák. č. 443/19 jmenován úředníkem definitivním. Tato okolnost však jest irelevantní. Neboť nebyl-li G. jmenová ob. úředníkem již před účinnosti zák. č. 35/08 a nemohl-li tedy pro sebe uplatňovati úlevu normovanou v § 6, odst. 2 zák. č. 35/08, mohl za platnosti tohoto zákona pověřen býti výkonem konc. služby platným způsobem jenom tehdy — vzhledem k tomu, že obec V. měla již tenkráte přes 7000 obyvatel, — kdyby byl vykazoval právnickou kvalifikaci dle § 3 posléze cit. zák. Poněvadž tato podmínka splněna není, nemohlo ani jeho jmenování z dubna 1919 — i kdyby se bylo skutečně stalo a kdyby mu bylo při tom vykonávání konc. služby bylo bývalo uloženo, — založiti předpoklad pro použití ustanovení § 6, odst. 2 zákona č. 443/19.

Již z toho důvodu mohl tedy zsv ustanovení Josefa G. ob. tajemníkem zrušiti. Bylo proto stížnost do jeho rozhodnutí podanou zamítnouti jako bezdůvodnou, při čemž se nemusil nss zabývati ještě dalšími námitkami, směřujícími proti druhému důvodu, o nějž žal. úřad svůj zrušovací výrok opřel.

č. 4914.

Váleční poškozenci. — Administrativní řízení (Podk. Rus): * Rozhodnutí referátu min. soc. péče pro Podk. Rus v Užhorodě, jímž se odmítá přihláška válečného poškozence o důchod (§§ 33 a 35 zák. z 20. února 1920 č. 142, ve znění zák. z 25. ledna 1922 č. 39 Sb.), není rozhodnutím konečným.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 17.197).

Věc: Rifa W. ve V. (adv. Dr. Leop. Kohner z Prahy) proti referátu ministerstva sociální péče v Užhorodě (rad nejv. soudu v. v. Jar. Bartheldy) o vdovský důchod.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Přihláškou z 28. prosince 1923 domáhala se st-lka důchodu vdovského jako vdova po Ezru W. zemřelém dne 27. září 1918 v Hustu. Referát min. soc. péče pro Podk. Rus v Užhorodě odmítl přihlášku st-lčinu nař. rozhodnutím jako opožděnou, ježto nebyla podána v jednoroční lhůtě podle § 28 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. ani ve lhůtě stanovené § 1 zák. z 12. srpna 1921 č. 310 Sb. t. j. do 31. prosince 1921, a není splněna podmínka § 2 zák. ze 4. července 1923 č. 146 Sb., jmenovitě není prokázána spojitost smrti invalidy W. Ezra s poškozením přivoděným výkonem vojenské služby. Tomuto rozhodnutí připojil žal. úřad poučení, že není dalšího opravného prostředku.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost.

Dle sdělení min. soc. péče funguje žal. úřad v záležitostech válečných poškozenců »samostatně činností zemských úřadů pro péči o válečné poškozence, zřízených vl. nař. ze 17. října 1919 č. 561 Sb.« a jest při provádění zák. č. 142/1920 a 39/1922 působnost referátu min. soc.

péče v Užhorodě tatáž, jako zemských úřadů pro péči o válečné poškozence v Praze, v Brně a Bratislavě.

Z toho se podává, že žal. úřad odmítaje přihlášku st-lčinu o vdovský důchod vydal rozhodnutí příslušející dle § 35 zák. č. 142/1920 zemským úřadům pro válečné poškozence, tudíž rozhodnutí v I. stolici. Podle § 35 zák. č. 142/1920, jenž pozdějšími zákony o požitcích válečných poškozenců (zák. č. 310/1921, č. 39/1922 a č. 146/1923) nedoznal v tomto směru změny, jest do výměru zem. úřadu pro péči o vál. poškozence, jímž rozhodl o žádosti za důchod dle tohoto zákona, přípustná stížnost k min. soc. péče. Není proto pořad instancí právních nař. rozhodnutím, jež žal. úřad vydal vykonávaje funkci totožnou s funcí, která jinak přísluší zemským úřadům pro péči o válečné poškozence jako úřadům I. stolice, vyčerpán, a jest proto poučení k nař. rozhodnutí připojené a další opravný prostředek vylučující, nesprávné. — — —

Č. 4915.

Váleční poškozenci. — Řízení před nss-em: * Výrok, jímž zem. odvolací komise pro válečné poškozence odmítá odvolání podle § 9 vl. nař. 224/1919 podané jako opožděné, jest rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o ss; k rozhodnutí tomu jest odvolací komise příslušná.

(Nález ze dne 17. září 1925 č. 17.204).

Prejudikatura: Boh. LXXXVII adm. a j.

Věc: Bruno N. v R. proti zemské odvolací komisi pro válečné poškozence v Praze (rada nejv. soudu v. v. Jar. Bartheldy) o včasnosti odvolání.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením z 30. ledna 1924 odmítla zem. odvolací komise pro vál. poškozence v Praze odvolání Bruno N. v R. z 8. října 1920 z nálezu okr. sociálně lékařské komise v L. z 15. prosince 1919 z těchto důvodů: Nařízením vl. z 8. června 1922 § 6 ustanovena jest lhůta odvolací a to 90 dnů ode dne doručení. Ve spise zjištěno, že výměr byl doručen dne 28. června 1920 a odvolání podáno 13. října 1920, tedy po prošlé lhůtě. I kdyby odvolání projednáváno bylo za působnosti nař. z 23. dubna 1919 č. 224 Sb., musilo by býti odmítnuto, protože §em 9 tohoto nařízení stanovena byla lhůta 28 dnů ode dne doručení výměru.

O stížnosti podané do usnesení jmenované komise uvážil nss toto:

Nss nemohl se přikloniti k názoru hájenému zástupcem žal. úřadu při veř. ústním líčení, že stížnost jest nepřípustná. Zástupce žal. úřadu odvolával se v této příčině na usnesení tohoto soudu Boh. LXXXVII adm. a jiná, jimiž opětně bylo vysloveno, že nálezy prohlídkové komise okr. a zem. komise odvolací pro válečné poškozence nejsou rozhodnutími ve smyslu § 2 zák. o ss a tedy o sobě nejsou před tímto soudem nařikatelné. Tento právní názor odůvodněn byl v oněch usneseních tím, že nález sám má povahu pouhého znaleckého dobrého zdání, tedy skutkového zjištění, které pak jest podkladem t. j. součástí skutkové podstaty výroku zem. úřadu pro péči o válečné poškozence, jenž teprve má povahu skutečného rozhodnutí.